

[Krag.]

Undersøgelsen deraf og Forhandlingen derom er det jo naturligt at henvise til et Udvalg.

En indgaaende Behandling af disse Spørgsmaal her i Folketinget er for saa vidt overflødig, som denne Sag har en Forhistorie, strækkende sig over den sidste halve Snes Dage, hvor den jo har været „behandlet“ — jeg tænker mig Ordet i Gaaseøjne — saa indgaaende og set fra saa mange forskellige Sider og bedømt med saa højt forskellige Formaal, at der vistnok ikke er meget at tilføje. Man har i denne Forbindelse talt om, at det, som det gælder om at værne, er Forsamlingsfriheden og Ytringsfriheden, og jeg tror, at der er et aldeles overvældende, mægtigt Flertal her i dette Land, som ubetinget vil hævde Bevarelsen af disse Goder i Fremtiden, som vi har kunnet nyde dem i Fortiden, men nægtes kan det paa den anden Side ikke, at naar man kræver disse Goder hævdet ogsaa gennem offentlige Myndigheders Indgriben, kan det ikke være rimeligt samtidig at kræve fri Bane for en hvilken som helst Udfoldelse i Tale og Skrift og for en hvilken som helst Dom over offentlige Personer og deres Virksomhed. Her kan det ikke nægtes, at uhyre megen Ukultur — jeg maa nok bruge det Udtryk — er spiret frem og har haft en frodig Vækst i de senere Aar, ikke saaledes at forstaa, at vi ikke ogsaa i Fortiden har været kendt med og har mødt en Tone i Pressen og paa Møder, som i Henseende til Utilbørlighed ikke lader saa uhyre meget tilbage at ønske i Sammenligning med, hvad vi i den nyere og nyeste Tid oplever. Jeg skal slet ikke her komme ind paa Enkeltheder, men kan dog ikke i denne Forbindelse undlade at bemærke, at det fra mange Sider her i Landet er blevet mødt med et Smil, naar man har set disse Forslag fremkomme fra en Regering, hvis Medlemmer i svundne Dage ikke har nægtet sig saa særlig meget med Hensyn til den Tonart, i hvilken man ønskede at tale baade i Pressen og paa Møder.

Den højtærede Justitsminister har for nylig ved en Lejlighed fremdraget det utilbørlige i en Betegnelse, som meget almindeligt i Pressen og paa Møder er anvendt over for mig. Jeg maa naturligvis takke den højtærede Justitsminister, fordi han i denne Forbindelse har villet tage sig af mig og har villet pege paa det uberetigede i, at man bruger et saadant Udtryk. Jeg har saamænd selv aldrig fundet Anledning dertil, fordi jeg altid har været af den Opfattelse, at de, der anvender Grovheder af den Art, er Personer, hvis Evne til at

fornærme er ringe, hvis Forudsætninger for at fælde Dom er minimale, og hvis hele Stade kulturelt og med Hensyn til Indsigt i det offentlige Liv ligger saa lavt, at ingen behøver at fæste nogen som helst Opmærksomhed ved de Domme, som de maatte behage at fælde, eller ved de Beskyldninger, som de maatte behage at udslynge. Men jeg kan ikke, naar vi nu staar over for disse Forslag, undlade at minde om, at jeg har her i denne Sal over for et meget fremtrædende Medlem, nu tillige Medlem af den siddende Regering, som fremsætter disse Forslag, netop fremført det Ræsonnement, som jeg her almindeliggør, overfor Fornærmelser netop af den Art.

Og jeg siger videre, at jeg sympatiserer fuldt ud med Regeringen og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, naar han siger, at Samfundet — Demokratiet kalder han det — bør ikke finde sig i, at der udøves Terror under nogen Form. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men vi har jo kendt Terrorister i dette Land gennem Menneskealdre, og vi kender dem ogsaa endnu, ved god Besked med dem, ogsaa hvor Terroren ikke blot har politiske, men ogsaa økonomiske og fagforbundsmæssige Formaal. Det vil ganske sikkert en tusindtallig Arbejderskare ud over Landet kunne tale med om, hvad det betyder at kræve sig holdt uden for Fagforbund og socialdemokratiske Sammenslutninger. Naar man taler om Terror med politisk Formaal for Øje, ja, saa fordømmer vi dette absolut og afgørende, men saa synes jeg, at man ogsaa fra Regeringens Side skulde vise sin Tro af sine Gerninger i denne Sag, den Tro, som har fundet Udtryk i disse Lovforslag. Vi har jo under en Valgkampagne for ikke saa mange Aar siden, saa sent som i 1929, oplevet terroristiske Handlinger af den gemeneste Beskaffenhed med de mest voldsomme Trusler om Vold og med en saa fremtrædende Sandsynlighed for Etablering af disse Voldsforanstaltninger, som i det hele kunde fremskaffes. Det var unge Socialdemokrater, som ved denne Lejlighed optraadte, og Føreren for denne Terrorisme har man kun belønnet siden da. Derfor er det, jeg siger: Naar vi skal ind paa Behandlingen af disse Spørgsmaal, saa maa man paa een Gang tage almindeligt Sigte, og man maa udforme Lovgivningen saa nøjagtigt, saa den i sin Gennemførelse ikke kan aabne Mulighed for Hældning til nogen Side, Begunstigelse af somme og Straf for andre, den maa saa vidt muligt formes saaledes, at Misbrug ikke kan finde Sted.

Om det nu er lykkedes for Regeringen